

РЕШЕНИЕ

№ 362

гр. София, 20.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 19.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **7784** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е с правно основание по чл.197 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК):

Образувано по жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК], срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНОМ) изх.№ С200022-023-0001770/03.06.2020г., издадено от Г. В. Ш., на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП-С., мълчаливо потвърден от Директора на ТД на НАП-С. при административното обжалване.

Жалбоподателят поддържа становище, че в случая при налагане на ПОМ спрямо него не е било налице приключило ревизионно производство спрямо [фирма] (заповедта за възлагане на ревизия е издадена на 27.05.2020г.) и заповедта за възлагане на ревизия за [фирма] е издадена на 27.05.2020г., преди да е налице приключило ревизионно производство на доставчика за данъчен период 01.01.2019г.-31.03.2019г. За да започне ревизионно производство за отговорност по чл.177 от ЗДДС, следва ревизията на доставчика да е приключила. Фиксира датите, че ЗВР на „МАКРО. След като не е налице приключило ревизионно производство на [фирма] и към момента няма установени задължения на дружеството, издадената ЗВР на [фирма] е изцяло недопустимо, в противоречие със законовите разпоредби. Намира, че обжалваното постановление е издадено при неизяснена фактическа обстановка, и е немотивирано. Пзовава се и на липса на мотивирано искане от публичния изпълнител. Сочи, че запорирането на сметките на дружеството, възпрепятства неговата дейност, което не е преценено от публичния изпълнител. В заключение иска отмяна на постановлението и

присъждане на разноски.

Ответникът - директорът на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. (ТД на НАП С.) се представлява от юрисконсулт М. П.. Моли да бъде оставена жалбата без уважение като неоснователна и недоказана и да бъде потвърдено процесното решение на директора на ТД на НАП като правилно и законосъобразно. Счита, че е спазен както процесуалния, така и материалния закон. С оглед изхода на делото претендира юрисконсултско възнаграждение, като представя списък на претендираните разноски.

Ответникът застъпва становище да законосъобразност на постановлението. Счита, че са налице предпоставките за налагане на предварителни обезпечителни мерки. ЗВР е от 27.05.2020г., преди искането за налагане на ПОМ и самото постановление. По отношение на наличието на други активи посочва възможността по чл.199 от ДОПК за искане за замяна. Прави искане за потвърждаване на ПНОМ и отхвърляне на жалбата, при присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна се установява следното :

Със ЗВР № Р-22221420003065-020-001/27.05.2020г. е възложена ревизия на „МАКРО ТРАНС БГ” ЕООД за установяване на отговорността му за задълженията на [фирма], за отговорност за ДДС по доставки от [фирма] за периоди от 01.01.2019г. до 31.03.2019г. В ЗВР е посочено, че ревизията е за установяване на отговорност по чл.177 от ДДС за задължения по ДДС на [фирма], като са изброени фактурите, стойността им ДДС.

Ревизията на [фирма] е възложена със ЗВР № Р-22221920003135-020-001/01.06.2020г. за задължения за ДДС за периода от 01.01.2019г. до 31.03.2019г.

На 03.06.2020г. главен инспектор по приходите при ТД на НАП-С. и ръководител на ревизията на [фирма] отправя искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ за обезпечаване на задължения, които ще бъдат установени в резултат на ревизията на [фирма] за установяване на отговорност за ДДС по доставки, извършени от [фирма] очаквани задължения по ЗДДС в размер на 113215, 47 лв. и е предложен предварителното обезпечение да бъде направено посредством налагане на заповест за спиране на всички банкови сметки в страната. Посочено е, че ревизираното лице не притежава активи/имущество, което ще затрудни събирането на задълженията. Посочва се очакван размер на задълженията като главница ДДС и лихва.

Издадено е обжалваното ПНОМ изх.№ С200022-023-0001770/03.06.2020г. от Г. В. Ш., на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП-С., по реда на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, като на жалбоподателя [фирма] е наложен заповест върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в Ю. БЪЛГАРИЯ АД за сумата 126267, 74 лв. В мотивите е посочено образуването на жалбоподателя ревизионно производство за отговорност за ДДС по доставки, извършени от [фирма] и че проверките в имотния регистър и данните в КАТ дружеството не притежава недвижими имоти и няма регистрирани МПС/ППС. Очакваният размер на задълженията, които ще бъдат допълнително установени с РА и ще подлежат на внасяне е посочено, че са задължения за ДДС –главница 13 910, 36 лв. и лихва, изчислена към 02.06.2020г. в размер на 1533, 48 лв. Изпратено е заповестно съобщение до Ю. АД, получено на 04.06.2020г. ПНОМ е

върчено на жалбоподателя на 15.06.2020г.

Срещу така издаденото постановление е подадена жалба от [фирма] на 22.06.2020г., адресирана до Директор на ТД на НАП-С., по която директорът на ТД на НАП-С. не се е произнесъл в срок и съответно е формирано мълчаливо потвърждаване на постановлението.

Последвала е жалбата до съда.

По делото са приети като писмени доказателства, приложената административна преписка.

От правна страна съдът намери следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена срещу подлежащ на обжалване акт - мълчаливо потвърдено ПНОМ, от адресата. Що се отнася до спазване срока за обжалване по делото няма данни кога е получена жалбата при решаващия орган директорът на ТД на НАП-С., като не са оспорени твърденията на жалбоподателя, че при справка за движение на жалбата му по административен ред е информиран, че жалбата е администрирана при решаващия орган на 10.07.2020г., съобразно която датата следва да се приеме в срок настоящата жалба при брое на съгласно правилата за обжалване при мълчаливо потвърждаване съгласно чл.197, ал.2 от ДОПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Без да има спор относно компетентността, формата и процедурата по издаване на обжалваното ПНОМ, съдът установи, че същото е издадено при противоречие с материалния закон. Налице е основание за отмяна на наложените предварителни обезпечителни мерки по смисъла на чл. 197, ал. 3 ДОПК, тъй като публичният изпълнител не е спазил условията по чл. 121, ал. 1 ДОПК за налагането им.

1. Към момента на образуване на ревизионното производство на жалбоподателя със ЗВР от 27.05.2020г., такова все още не е било образувано на доставчика му - ЗВР е от 03.06.2020г., а отговорността на жалбоподателя и обезпечителната нужда от нея се обосновава именно със задължения по ДДС на доставчика му. В мотивите на ПНОМ е посочено, че ревизионното производство на [фирма] е образувано със ЗВР № Р-22214200030-65-039-001/03.06.2020г., а всъщност видно от приложената по делото заповед с друг № Р-22221420003065-020-001/27.05.2020г. ревизията е по рано от тази на доставчика [фирма]. Тоест към момента на възлагане на ревизията на жалбоподателя като получател все още не е било висящо производство спрямо доставчика за установяване на дължим и невнесен данък от този доставчик, че жалбоподателят като получател да отговаря (да се предполага задължение по тагава отговорност) за него.

2. Дори и да се приеме, че впоследствие, горното е saniрано с последвалото ревизионно производство на доставчика, съдът намира, че изложените в ПНОМ факти и обстоятелства, не са достатъчни за мотивиране по смисъла на чл. 121, ал. 1 ДОПК.

Изводът на публичния изпълнител следва да се основава на анализ на конкретно посочени факти и данни, така че да може да бъде извършена преценка дали са изпълнени изискванията на закона (чл.169 АПК) и спазен ли е принципа на съразмерност по чл.6 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението е необходимо да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Налагането на мерките следва да е обосновано от органа съобразно преследваната от закона цел. В случая в самото постановление са налице

противоречиви фактически данни - било за това кое е ревизионното производство на жалбоподателя, било относно установяване на задълженията, за които ще отговаря жалбоподателя, техният размер и основание - не е посочено да е висящо ревизионно производство на доставчика му, от което да се предполага невнесен и дължим данък, който да се търси солидарно от жалбоподателя. Самите задължения веднъж в заглавната част и в разпоредителната част са посочени в един размер - 122267, 74 лв., а в мотивите пък е посочено, че "очакваният размер на задълженията, които ще бъдат допълнително установени с РА и ще подлежат на внасяне е както следва: - задължения за ДДС - главница 13 910, 36 лв. и лихва, изчислена към 02.06.2020г. в размер на 1533, 48 лв.". Никъде в постановлението не е посочено дори само предположение, че са налице предпоставките, за да се търси отговорност на жалбоподателя за ДДС по доставки, извършени от [фирма]. Изобщо не е споменато правното основание за търсене на такава отговорност. Самото искане въз основа на което е издадено постановлението не е индивидуализирано като писмен акт с дата и номер, че да може да служи като допълнителни мотиви на постановлението. Действително, при описаното оформление на ПНОМ, следва да се приеме за основателно възражението на жалбоподателя, че е издадено при неизяснена фактическа обстановка и проличава бланкетност и формализъм при издаването му, което води до немотивираност.

Недостатъчно е в ПНОМ да се посочи, че ревизионното производство на [фирма] е за установяване на отговорност за ДДС по доставки, извършени от [фирма] (като дори не е посочен техният период в постановлението) и че ще се затрудни събирането на този предполагаем размер на публично вземане, тъй като жалбоподателят не притежавал недвижими имоти и нямал регистрирани МПС/ППС, а само открити банкови сметки. В оспорваното ПНОМ не само не е посочена разпоредбата на чл.177 от ЗДДС като основание за тази отговорност, респективно за пердварително обезпечаване на бъдещи задължения на жалбоподателя, които се установяват с РА, но не е дори загатното предположение, че такава отговорност ще бъде установено, защото са налице данни за предпоставките й - че [фирма] дължи и не е внесъл данък по съответните доставки, че е ползвал право на приспадане на данъчен кредит, свързан с тях, че жалбоподателят е получател по тези доставки и какъв точно е пряк получател по доставките или следващ получател по доставките (отговорността първо се реализира по отношение на лицето, пряк получател по доставката, по която не е внесен дължимият данък) и най-накрая има ли дори само предположение, че жалбоподателят е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен (условията по чл.177, ал.3 от ЗДДС). В случая се налага ограничение на имуществената сфера на жалбоподателя, за отговорност за чуждо задължение, така че следва да бъдат наведени поне предположения за наличие на предпоставки за такава отговорност. Включително и от ЗВР, която му е издадена на 27.05.2020г. не могат да се изведат такива предположения, още повече, че ревизия за отговорността за ДДС на получателя е започнала преди ревизията на самия доставчик.

3. Разпоредбата на чл. 195, ал. 1 ДОПК предвижда, че обезпечение се извършва, ако без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително, когато е разсрочено или отсрочено. Целта на уредбата е защита на публичния интерес, на фиска и да гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите до окончателното му погасяване. Определяща е обаче обезпечителната нужда – възможността длъжникът

да изпълни задължението си с имуществото, с което разполага и с което ще разполага към датата на изпълнението. Освен, че не е обосновано предполагаемото публичното вземане за отговорност по чл.177 от ЗДДС, не е изследвана и обезпечителната нужда. Преписката не съдържа данни, а и не се твърди, че публичният изпълнител е извършил преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публичните вземания. В ПНПОМ липсва какъвто и да е било анализ на твърдените факти и обстоятелства, за да се приеме, че е застрашено удовлетворяването на публичния кредитор. Единствено е посочено бланкетното - ще се затрудни събирането на публичното вземане и липсата на данни в регистъра за имоти и регистрирани МПС. По принцип липсата на данни за недвижими и движимо имущество е индиция за затруднения или невъзможност за събиране на предполагаемите вземания, но това не може да бъде единствено основание за налагането на предварителните обезпечителни мерки, ако изводът за наличието на действителен и сериозен риск за събиране на публичните вземания не се подкрепя от други факти и доказателства - такива, които се извличат от естеството, характера и продължителността на търговската дейност на ревизираното лице, неговата фискална история, в това число резултати от ревизии и проверки, наличие на други непогасени публични задължения, конкретни негови действия – например такива, които могат да се определят като препятстване на проверки, укриване на данни, разпореждане с имущество след възлагането на ревизия и др., каквито данни в случая липсват. При това положение основателно е възражението на жалбоподателя, че ПНПОМ не съдържа мотиви, които да правят обоснован извода на органите по приходите, че без обезпечителните мерки събирането на бъдещите вземания, произтичащи от ревизията, ще бъде невъзможно или сериозно затруднено. Следва да се има предвид и че общо изискване към всеки административен акт е спазване на принципа за съразмерност на акта и изпълнението му спрямо засягането на правата и законните интереси на адресата му, прогласен в субсидиарно приложимия АПК - чл. 6, още повече при специалното изискване на чл. 195, ал. 2 от ДОПК за мотивиране на обезпечителната нужда. Ето защо преценка на обезпечителната нужда и съответна на нея мярка, постигаща целта на изпълнението ѝ, по възможност по- благоприятната за длъжника, е дължима и при налагането на обезпечителни мерки по реда на 121 ДОПК. Доколкото в случая не е сторено това, следва да се приеме, че не е спазен и принципа на съразмерност, наред с немотивираността.

По изложените съображения, обжалваното постановление, мълчаливо потвърдено от ответника, следва да бъде отменено.

При този изход на делото на жалбоподателя на основание чл.161, ал. 1 от ДОПК се дължат поисканите и доказани разноски в размер на 50 лв. за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. съгласно чл.10, т.4 във връзка с §1 от ДР на Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения или общо 250 лв.

Воден от горното съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№ С200022-023-0001770/03.06.2020г., издадено от Г. В. Ш., на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП-С., мълчаливо потвърдено отпри административното му обжалване пред Директора на ТД на НАП-С. .

ОСЪЖДА ТД на НАП - С. да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] разноси по делото в размер на 250 лв. за държавна такса и юррисконсултско възнаграждение. Решението на основание чл.197, ал.4 ДОПК е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: